

అనగనగా ఓ మంచి కథ

మణిపూసలు

కె.లింగరాజు

(రూపవాణి, 1945 జూన్ 1 సంచిక నుంచి)

“వెళతావా అక్కడికి రాజూ ?”

సంశయిస్తూనే అడిగేడు రామజోగి ఆ అడగడం నాకు నిజంగా నవ్వే తెచ్చి పెట్టింది.

“అది మంచిది కాదోయి”

ఓ సారి అతనికేసి కరుగ్గానే చూచేను ఆ మాట నాకు సూది పొడిచినట్టే అయ్యింది. ఆ ముక్కకి తోడుగానే రామజోగి యీ సంఘంలో మనిషే కదూ? అని యేదో హృదయానికి అందిచ్చింది కూడాను.

“దానికి ఒంటినిండా క్రోకడైల్లువోయి” పట్టలేక వుండలేక చెప్పేసేడు.

పాపం ! ఎంత ప్రేమో నీమీద అంది సమాధానంగా యింకోళ్ళ మీద సమాధే కట్టేస్తున్నాడని వెనువెంటే అందిచ్చేసింది కూడాను.

నేను నిజంగా చెడిపోతాననే యిదంతా ? ఈ జాగ్రత్త ముందు దేంజర్ లైట్లున్నూ ?

“ఐతే నాకేం?” అన్నాను

“సరే, వెళతావన్న మాట” నిట్టూర్చుగా, పరిక్ష పోయిన వాడి ముఖంలాగే పెట్టేడు.

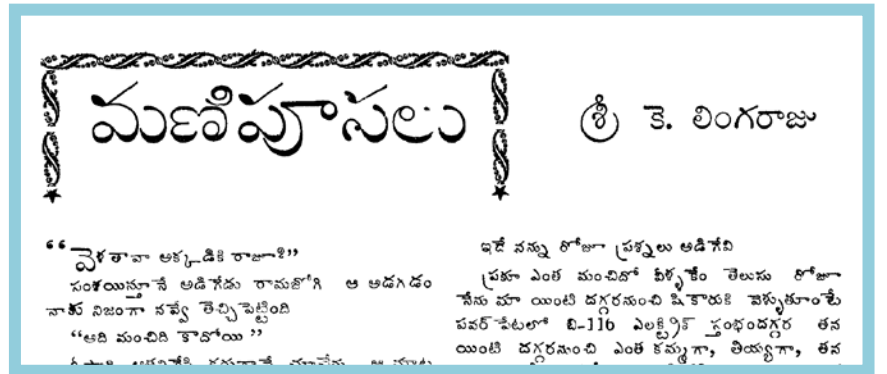
“మహారాజులా”

నా గొప్పతనానికి ఓ సారి అంతస్సులేచి క్రింద పడింది కూడాను

‘అంతే !’

దాంతో రామజోగి వెళ్ళిపోయేడు

ప్రకూ అంటే ఎందుకు రామజోగికి కోపం ? ప్రకూ కూడా ఓ మనిషే కాదూ? ఆమె వ్యభిచారం వల్ల పొట్టనింపుకొంటోందనేటప్పటికి, దాన్ని భూతంలాగా, పిశాచం లాగా, చీడ పురుగులాగా యెందుకు వీళ్ళంతా చూడాలి ?

ఆమె మంచిది కాదన్నాడు రామజోగి వెళ్ళి చూచి వచ్చేడేం? ఆమె శరీరమంతా వ్యాధులతో నిండిపోయింది ? ఏం యాయన ఎప్పుడైనా వెళ్ళి అనుభవించినట్లే చెప్పి పారేసేడేదో ! తనకి అందరూ ఆడిపోసుకునే మాటలుకి యింకో రెండు బిలువలు పలవలు అల్లి యెందుకు చెప్పాలి ?

ప్రకూ హృదయం వీళ్ళవరైనా చదవగలేరా ?

ఇదే నన్ను రోజూ ప్రశ్నలు అడిగేవి

ప్రకూ ఎంత మంచిదో వీళ్ళకేం తెలుసు రోజూ నేను మా యింటి దగ్గర నుంచి షికారుకి వెళ్ళుతూంటే పవర్ పేటలో బి-116 ఎలక్ట్రిక్ స్తంభం దగ్గర తన యింటి దగ్గరనుంచి ఎంత కమ్మగా, తియ్యగా, తన చూపులతో నాతో మాట్లాడేదో? ఎన్ని సార్లు ప్రధమంలో మాట్లాడాలని, ఎల్లాగయినా నన్ను పలకరించాలని వుబలాటపడి ప్రతీక్షించేదో ! ఆ నిరాశలో నిట్టూర్పును విడుస్తూండేదో? ఇంకా ఎన్నో ఏం ఇల్లాంటి ప్రకూకి హృదయం లేదనే అనుకోవాలా?

సంఘం అంతా అనుకొనేలా అది నాకోసం వుచ్చులు పన్నుతుందనే, నేను అనుకొని..

అవ్వాల రమ్మని ఎంత మృదువుగా చెప్పిందో? ఆ ముక్కలలో మృగ్యంగా యెన్ని అర్థాలు వుంచిందో.

ఈ ఆలోచనలతోనే ప్రకూ యిల్లు చేరేను.

ఎదురుగా వున్న ఎలక్ట్రిక్ స్తంభం బి-116 సెంటినల్ లాగే తన బ్రౌన్ అవుట్ బుట్టలోంచి వెల్తుర్ని పంపించింది.

“వచ్చేరా!? రారనే అనుకొన్నాను” అంది

“ఏం” అన్నట్లుగా ఓ సారి ఆ చిలిపి కళ్ళలోకి చూస్తే కులికే పోయింది.

“రండి! లోపలికి” అంటూ మృదువుగా తగిలీ తగలనట్టుగా నడుస్తూ, దాంతోనే ముక్కు క్షోణాలకి అంటి ముట్టనట్టుగా తన “మాగనెట్” ను పంపిస్తూ నడిచింది.

పసారాలోంచి సావిడి, దానికి వున్న గది, గది లోంచి దక్షణపు కటకటాల గదిలోకి వెళ్ళేం.

“కూర్చోండి” ఎదురుగా మంచం చూపింది.

అంతకంటే యెక్కువ ఆదరణ, ఆ అందంలోనే నాకు స్ఫురించింది అవి ఆమె లాంటి వాళ్ళకు వున్న పాలతోనే వస్తాయి కాబోలు. ఆ మంచం మీద ఎంతమంది జీవనాలకు ఆమె సౌఖ్యం, సుఖం, రతి పారవశ్యం చేసి, సొలసి పోయిందో కూర్చొన బోతూంటే వెలితిగా హృదయం సంక్షోభించింది కాని కూర్చున్నాను. నాకు దగ్గరగానే తనూ కూర్చుంది.

ఆ కూర్చోడంతోనూ అంటి ముట్టనట్టుగా, తగిలీ తగలనట్టుగా కూర్చుంది.

ఆమె చేతుల్లో చిన్న నారింజకాయ నలుస్తూయుంటే, ఏదో ఆమె పెదిమలు కదిలాయి మాట్లాడాలనే అభిలాష, మళ్ళీ ఏం మాట్లాడాలనే సంశయం, మాట్లాడక పోతే ఎల్లాగా అన్న ఆందోళన, ఉట్టినే కూర్చుంటే యేం బావుంటుందన్న ఆదటు కనిపించింది. నాకు నవ్వు వచ్చింది. ఏమైనా అనుకుంటుండేమోనని లోలోపలే నవ్వుకున్నాను నేను.

“ఎందుకు పిలిచేవా?”

అంత తక్కువ సూటిగా ప్రశ్నే వేస్తానని వూహించలేకపోయింది ఉలిక్కి పడింది.

“ఆ ఊరికేనే” మళ్ళీ చిరునవ్వు నవ్వుతూ “మీతో మాట్లాడాలని వుండేదండీ”

“నాతో నా ?” అంత అవసర కార్యం ఏమిటబ్బా అని నా మనస్సు అడిగింది.

“అవును రోజూ మీరు వెదుతూంటే చూచేదాన్నా మిమ్మల్ని చూచిన కొద్దీ పలకరించాలనీ యేమిటేమిటో మాట్లాడాలనీ మా యింటికి పిలవాలనీ యింకా దేముడు మేలు చేస్తే” సూటిగా చూచి నవ్వేసింది ఆ చూపులు హృదయాన్ని దూసుకు పోయాయి.

“ఐతే మాట్లాడూ?”

“ఏం మాట్లాడనూ? ఏం తోచటం లేదండీ” అంది తన ఆ చిన్న చాకును తుడిచి, లోసున్న తెల్ల బొడ్డును కోస్తూ ఆ అమాయకత్వానికి, ముగ్ధానికి నాకు వూపేసినట్లు చేసింది.

“ఐతే ప్రకా యిల్లా పిలుస్తున్నానని యేమీ అనుకోవు కదూ?”

“అబ్బే మీరెల్లా పిలిచినా నాకు యిష్టమేనండీ” అంది ఆ తొనలు చక్కగా నకు అందివ్వడంలో తన వేళ్ళని నాకు తగిలే అవసరానికంటే యెక్కువ సేపే వుంచింది ఆమె హృదయాన్ని ఆ వూగిపోయే లోలక్కులు వూగనే వూగించేసేయి.

ఓ సారి కవి సింహాపలోకనం చేసినట్టే ఆమెకేసి చూచేను ఆ యెర్ర జార్జెట్టు, చారల బుట్ట చేతుల క్రేపుసిల్కు జాకెట్టు, ఆ చెవుల మీంచి తీసి వెనక్కు సగం జెడవేసిన కచీరీ భారం, ఆ పొడుగుగా చక్రాల వూగిపోయే లోలక్కులు, ఆ ఆహ్వానాలు పంపుతున్న వక్షస్థలం, ఆ నల్లటి గుడ్డలో దాగిపోయిన పంచదార, ఆ లిప్ స్టిక్ పట్టిన తాంబూలపు రేఖల పెదిమలు.

“ఏం ? ఎందుకంత యిష్టం మనం యిద్దరం యెప్పుడూ మాట్లాడుకోవైనా లేదు కదా?”

“ఏమో నాకు తెలియదు” అనేసి తక్కింది చూపుల్లో చెప్పేసింది నాకు నిజంగా విస్మయం ఆవరించనే ఆవరించింది.

“అయితే నువ్వు యింత అందంగా వున్నావు కదా? ఎందుకిల్లాంటి వృత్తిలోకి దిగేవు ప్రకా?”

ఇలాంటి ప్రశ్నలు యిదివరకెవరూ ప్రకాని అడగలేదు కాబోలు! ఆమె దగ్గరకు వచ్చిన వారు, ఆహ్వానింపబడినవారు, డబ్బిచ్చి ఆమెను కొనుక్కున్న వారు, అందరూ ఆమె శరీరాన్ని, అంగ సౌష్ఠవాన్ని, ఆఖరుకి ఆమె వల్ల తమ కోర్కె తీర్చుకోడానికి కాని, నా ప్రశ్నకు హడలి పోయింది కాని ఆ ఆశ్చర్యంలోంచి త్వరలోనే తేరుకొంది.

దీర్ఘంగా నా కేసి చూస్తూ “నిజంగా మీకు కారణం కావాలే?” అంది ఆ చూపులో నన్ను న్యూనత పరచడానికే ఆ ప్రశ్న వేస్తున్నావు అన్నట్టుగానే కనుపించింది.

“కాదు ప్రకా నిజంగానే అడుగుతున్నాను నిన్ను చూస్తూంటే యేదో ఎక్కడో పడిపోతున్నావన్నట్టుగా వుంటుంది” ఆమె నవ్వింది.

“మా అమ్మ వ్యభిచారం చేసింది ఆ వృత్తిలో వుండగానే నేను వుట్టేను. ఆమె దానివల్ల జీవించింది నేనూ దానివల్లే జీవించుతున్నాను” అంది, రామాయణం అంతా రెండు ముక్కల్లో చెప్పినట్టుగా.

“ఏం సుఖంగా వుంటుందని దీన్ని మొదలెట్టేవు ప్రకా? మీ అమ్మ నీకేం చెప్పలేదూ? ప్రతీవాడూ వచ్చి నానా హింసలు పెట్టి నలిపి”

“ఏడిసేరు యెధవలు ఆ అల్లాంటి పైదాబు రాయుళ్ళంతా మా కాలికింద చెప్పులా వుంటారు” ఆమె ఎద ఓ సారి విరుచుకుంది.

నా ప్రశ్నలు నాకు ఓ స్టార్ నో, ఓ నాయకుడినో, ఓ కవినో, యింటర్వ్యూ చేస్తున్నట్టుగా తోచింది, అల్లా ప్రశ్నలు వేస్తే వచ్చిన నూత్నానందము అంతా బుగ్గిలో పోసినట్టే అవుతుందేమో అనిపించింది ఇంకా ఇంకా ప్రశ్నలు వేస్తే మరింతగా చిన్నబుచ్చుకొని, ఏదో సంఘాన్నుంచి పతితుల్ని తప్పిద్దామని సమయం దొరికితే చాలు ఘంటలు కొద్దీ ‘చోర్’ చేసి వదలి పెట్టే నాయకుడిలా నువ్వు ప్రశ్నల పరంపరతో దులిపేస్తే నిన్నూ ఓ నాయకుడు త్రిలోక రక్షకుడవుతావని అంతస్సు వెక్కిరించింది.

నాకు చిన్నబోయినట్టే అయింది

కొత్తగా పురిటాలైన భార్యను “ఈ పిల్లవాణ్ణి నాకే కన్నావా?” అని అడిగినట్టు అయింది.

నా ముఖంలో కాదు హృదయంలో కూడా మూగిపోయిన యీగల్ని, వలేసి అంతరాళాల్లో వుచ్చుల్లోగ్గి, పట్టుకొంటున్నట్టు తోచింది _ ప్రకా ఆమె చూపులకి యిక నేను మాట్లాడలేక పోతానేమో అనుకొన్నా.

“నా స్నేహితు డేమన్నాడో తెలుసా నిన్ను గురించి?” అప్రయత్నంగానే అన్నాను.

వులుకూ పలుకూ లేకుండా నాకేసి చూసింది ఆ చూపుల్లో ఏం అన్నాడో నాకు తెలుసు అన్నట్టు వున్నా “ఏమన్నాడేమిటి” అంది.

“నువ్వు గుడిసేటివని” సంక్షేపించేను.

“అవును రంకులంజననీ, నా వంటినిండా జబ్బులున్నాయనీ, నేను నిన్ను నావశం చేసుకోడానికి, నీ దగ్గర డబ్బు గుంజుకోడానికి, నిన్ను కూడా అధోగతి పాలు చెయ్యడానికి, నేను కనుకొట్టుతున్నానని, నేను నవ్వుతూ పిలుస్తున్నానని అల్లాగే కాదూ అతను అంట” పురుముతున్నట్టుగానే మాట్లాడింది త్రాచుపామును తోక తొక్కితే లేచినట్టే లేచింది “అంటాడు అతనొక్కడే కాదు ప్రపంచకం అంతా అంటుంది పవర్ పేటలో ప్రతి స్త్రీ, ప్రతి పురుషుడు, ప్రతి బిడ్డ అంటుంది. యెందుకనగూడదూ అంటారు నే చేసే పని తప్పయితే ప్రతీవారూ అనరూ ? నేను గుడిసేటిని కానూ ? కానూ? వ్యభిచారిణి కానూ ?

అంటుంది రాజు యీ సంఘం అంటుంది ఈ లోకం కూస్తుంది. కాని యీలోకం, సంఘం నేను విడిచి పెట్టేసేను. నా దగ్గరికి వచ్చే వాళ్ళు వస్తూనే వుంటారు వాళ్ళ కామం తీర్చుకొంటారు కాస్తో కూస్తో చేతిలో పెడతారు దాంతో నా పొట్ట గడచిపోతుంది నా పొట్టకు లోటు లేకుండా వున్నంతకాలం నేనెందుకు విచారపడాలి ? దుఃఖించాలి ఒకళ్ళు అంటున్నారని ఎందుకు కుళ్ళాలి?”

“ఏమంటావు ?” అన్నట్టుగా చూచింది.

“పోనీ!” సంశయించేను.

“అవును రాజు పెళ్ళి చేసుకొని నాకేం చెయ్యాలో తెలియదు అయినా కాని నేను యీ దిగుబడి రొంపులో ఓ సారి జారినపుడు, పెళ్ళి చేసుకొందుకు ఎవడొస్తాడు ? పోనీ పెళ్ళి చేసుకొన్నా, నా ప్రాథమిక జీవితంలో అలవాటుపడ్డ పోకడలు, స్వేచ్ఛ, యివన్నీ ఎల్లా కట్టుబడి పోగొట్టుకోవాలో తెలియదు ఆ వివాహ జీవనంలో వుండే కట్టుబాట్లు నాకు అతీతంలైపోతాయేమో అనుకొంటూ

ఇంతమంది వస్తారు అందరూ ఆ ప్రశ్నే అడుగుతారు కాని ఒక్కరు ముందుకు రాలేరు యీ బ్రోతల్స్ అవీ పెట్టిస్తామంటారు ? అవన్నీ యీ చెడిన గూడేలని గుళ్ళు క్రింద మారుస్తారా ? అది వారికి అశక్తి అవదూ ?

సంఘం, ప్రపంచం, యివన్నిటితోటే సంబంధం మా కులం మాకు దూరమే చేస్తాయి రోజూ వాట్లకోసం మేం బ్రతకటం అన్నది మిథ్య కాదా?

మా జాతి వుద్ధరణ అంటున్న వారెవరైనా యివి ఆలోచించారా? మా స్వతంత్రంలో భావాలు గుర్తించేరా, ఏదో అది చీడపురుగంటారు తీసివెయ్యండి అంటారు? అంతే కాని”

ఇక చెప్పలేనట్టుగా ఆపు చేసింది.

ఆ మాటల్లో వచ్చి రాని హృదయం ఆవేదనల్లో గల భావాన్ని గుర్తించుకోమన్నట్టుగానే నవ్వింది

“అవును వాళ్ళ ప్రపంచపు భావాలని వాటిని గురించి యెంతమంది ఆలోచించేరోయి పుల్లయ్య?” అని లోకాయించి అడిగినట్లే అయింది.

ప్రకూ నన్నింత సందిగ్ధంలో పెడుతుందని అనుకోలేదు నేను.

గోడమీద గడియారం తొమ్మిది కొట్టింది.

“మరి వెళ్ళి వస్తాను” అని లేచేను.

“నేనన్న మాటలు కష్టం గల్గించాయా, రాజు ? అదో వెర్రి మొత్తికోళ్ళు” అంటూనే నా చెయ్యి పట్టుకొని అడిగింది ఆ స్వర్గలో ఏదో ఆవేదన చెప్పింది.

“లేదు ప్రకూ యీనాడు నన్ను యింకొక పథకంలో మార్చేవు! అంతే” అన్నాను వీధి గుమ్మం వరకూ వచ్చేము

“రాజు అప్పుడప్పుడు వస్తూ వుంటావు కదా!” గుచ్చి అడిగినట్లు అడిగింది.

“అల్లాగే ప్రకూ”

మెట్లు దిగేను “మాట రాజు”

ఎందుకో అనుకొన్నా దగ్గరగా వచ్చి రెండు చేతులతోనూ బుగ్గల్ని పట్టుకొని ముద్దు పెట్టుకుంది.

“ఈ సారి మీ స్నేహితుని గూడా తీసుకు రావూ ?” అంది బ్రౌన్ అవుట్ బుట్టలోంచి తొంగి చూస్తున్న బి-116 లాంతరు స్తంభం గాలికి యిటూ అటూ వూగింది.

ఆ వెలుతురు చక్రంలోకి వెడుతూంటే. వెనకాల కీలకంగా, కష్టంతో నవ్వివట్టే అయింది.

★★★

COMMENTS